

На 28 ноемврий Великия Князь — Главнокомандующъ протелеграфира на Царя, че Османъ-паша съ всички сили нападналъ на гренадирскитъ дивизии. Въ 9 часа сутринята Царьтъ замина за позицията, отначало на „Царски валикъ“, откъдѣто около обѣдъ пристигна на Императорския редутъ между Радишево и Тученица. Но рускитъ войски не се намираха на своитъ раншни мѣста, а бѣха поведени отъ Великия Князь напрѣдъ за заемане на Плѣвентъ.

Царьтъ прѣстоя на редута нѣколко часа въ уморително очакване изхода на боя, разигранъ задъ Вита. Изпратенитъ въ разни направления флигель-адютанти за да добиятъ свѣдѣния, дълго не се връщаха; но вече по утихналата стрѣлба можеше да се заключи, че сражението се е свършило — и то въ полза на руското оръжие. Лицето на Царя просия. Подхождайки къмъ военния министъръ, Той каза, сочейки на него, на окръжаващитъ Го лица: „Азъ казвамъ, че ако ний сме тукъ, ако ние днесъ имаме тоя успѣхъ, за това ний сме обязани нему. Азъ никога нѣма да забравя това“. Мина още половинъ часъ врѣме и най-послѣ, около 4 часа слѣдъ пладнѣ, забѣлѣза се единъ конникъ, който прѣпускаше по направление къмъ Императорския редутъ, размахвайки съ шапка; той бѣ помощника на команданта на главната квартира полковникъ Моравски. Щомъ съгледа Царя, издаlechъ извика: „Ваше Императорско Величество, Османъ-паша се прѣдаде!“ Царьтъ съ бързи крачки трѣгна на срѣща му: „Вѣрно ли е?“ — запита го. „Истина е Ваше Величество“ — отговори Моравски. „Спасибо молодецъ“ проговори Царьтъ, въ тоя моментъ сваля шапката си и съ просълзени очи прѣкръсти